

Lieve mensen,

Afgelopen zondag, 1^e Paasdag kwam er in de toespraak van de paus naar voren het belang van de spirituele groei van de kerk. De spirituele groei zou de basis zijn waarop de kerk in de toekomst mag rusten. Nou weet ik niet of u allemaal in bij de paaswake bent geweest hier in onze kerk, want dan heeft u gemist waarover de kardinalen uit naam van de paus spraken, nml. die spirituele groei. Ik zag een lam op het altaar verschijnen in de paaswake, maar ook vogels, planten, en bloemen, kinderen en een vader en moeder. Het hele scheppingsverhaal gebeurde voor onze ogen.

Niets werd vergeten uit het scheppingsverhaal en je kon voelen dat de Geest in ons midden was om het geheel compleet te maken. Je zag inderdaad aan de gezichten en aan de reacties van de mensen dat ze geraakt waren, bemoedigd waren door hetgeen zich hier afspeelde. We waren met z,n allen gegroeid nog voor de woorden op 1e paasdag door de paus waren uitgesproken, de Geest ontmoette hier in die paaswake een grote voedingsbodem en het leek wel dat Pasen en Pinksteren op één dag, op één avond viel.

Het heeft mij enorm opgetild en energie gegeven om te mogen meevieren in een blijde gemeenschap. Want waar kan de boodschap, de blijde boodschap van het Evangelie beter landen dan in een blijde gemeenschap? Maar ook de eerste lezing en het Evangelie wat we zojuist gehoord hebben wil ons verder doen groeien, verder, nog verder de richting aangeven van de weg van Jezus de Christus. We zien in de 1^e lezing dat de mensen Jezus weer hebben terug gevonden, want in Jeruzalem zijn ze Hem kwijtgeraakt die vrijdag voor Pasen. Want natuurlijk niet iedereen stond te schreeuwen; aan het kruis met Hem. Degene die dit wel schreeuwden waren bange mensen beïnvloed niet door de Geest. Maar beïnvloed door gezagsdragers die bang waren voor hun eigen positie en inkomsten in de tempel.

Want natuurlijk zochten de mensen die vrijdag naar hun verlosser in Jeruzalem, ze zochten op iedere hoek, en in iedere straat of plein naar een genezende, bevrijdende spreker die een ieder die daadwerkelijk luisterde deed groeien in de Geest. Maar ze vonden Hem niet, wel kwamen ze een heftig bloedende, voor misdadiger uitgemaakte man tegen met een doornen kroon op Zijn hoofd en het kruis op zijn schouder, een tafereel niet onbekend voor die tijd. En natuurlijk herkende ze Jezus niet in de rol van misdadiger. Maar gelukkig zien we dat in de 1e lezing het zoekende volk Jezus weer heeft terug gevonden. Je hebben niet Jezus zelf meer maar ze hebben zijn manier van leven hun eigen gemaakt en natuurlijk komt daarbij dat de apostelen nog in hun midden leefden. En door hun trouw aan elkaar en hun éénsgezindheid met God was er plaats voor veel moois in hun midden. De wonderen van Jezus waren niet vast gespijkerd aan het kruis, maar voltrokken zich nog steeds ondanks de lijfelijke afwezigheid van Jezus. En die wonderen zijn de wereld nog steeds niet uit, want ook wij maken nog steeds uit van dat volk zoals beschreven in die 1^e lezing. Wij als gemeenschap kunnen veel meer laten zien dan 1 maal per week samenkomen.

Ook wij kunnen zieken genezen, ook wij kunnen daklozen een dak boven hun hoofd toveren, ook wij kunnen woorden spreken van bevrijding, ook wij kunnen..... en vult u zelf maar in. Wij zullen niet herkend worden of erkend worden aan de hoeveelheid kerkbezoeken, ook worden we niet herkend of erkend aan de vele onze vaders en wees gegroeten die we hebben gebeden of nog zullen bidden als we niet tenminste het lef hebben om om te zien naar mens, dier en plant in de verdrukking.

Maar ook wij zullen door deuren heen durven gaan die voor ons gesloten blijven en steeds de woorden moeten uitspreken van Jezus, nml; "vrede zij u".

Met deze woorden kunnen en mogen we overal binnenkomen als we zelf maar geloven en vertrouwen op die woorden. Want als we de woorden wel uitspreken maar het alleen maar gebruiken als uiterlijk vertoon, zullen deze woorden geen draagkracht en geen daadkracht hebben. Het is dus aan ons hoe wij, de spirituele groei die hier al plaats vind, verder dragen en delen. Hebben wij net zoals Thomas tekenen van het lijden nodig, of gaan wij voor tekenen van leven.

Want die tekenen van leven kunnen we iedere dag zelf tegen komen, sterker nog , die tekenen van leven kunnen we iedere dag zelf maken voor ons zelf maar beter nog voor anderen.

Zo zullen deze tekenen van leven groeien als tekenen van geloof.

En onze goede daden zullen voor ons zelf niet zwaar wegen of zwaar vallen wanneer we daarbij God loven, de Zoon aanbidden en ons laten aanspreken door de Heilige Geest. Vrede zij U, amen.

Peter Appel